

'Gouden Bruin' maakt Heerenveens verleden weer actueel

Geïnspireerd door de diaserie over turfwinning in het museum, maakte Aimée Terburg een schilderij dat hier naadloos op aansluit. Ook past het doek volledig binnen haar thematiek.

Beeldende kunst

van Marjke Bouman

Aimée Terburg (1971) laat naast dat ene specifieke doek, waarvan het maakproces te volgen is op haar website, nog een flink aantal doeken zien. Bruin is daarbij de dominerende kleur. Rauwe omber en een warmere en donkerder bruinsoort worden als een soort bewegelijke vernislagen op grote en kleine schildersdoeken aangebracht. De lussen en streken die met zeer brede verfkwast werden geschilderd zijn duidelijk zichtbaar en lijken in eerste instantie abstract. Omdat de meeste mensen dat wat ze met de zintuigen waarnemen graag willen plaatsen, worden deze abstracties omgevormd tot iets landschappelijks.

Met dit gegeven speelt Terburg. De bruine delen zijn als het ware organisch zo gegroeid en hebben een transparant voorkomen. Daaroverheen plaatst zij een strakke vorm met een niet doorschijnende verf dat in dat bruin iets ruimtelijks teweegbrengt. De concentratie waarmee zij dat doet is in het schilderij voelbaar. Zij creëert daarmee een eigen ruimte en ordening.

Er gaat iets warmes en geborgens van dat bruin uit. Het landschap dat je met een beetje goede wil kunt zien, zou ook opgevat kunnen worden als een tekening in de aarde. De brede kwaststreken doen ook regelmatig denken aan houtnerven, houtkrullen of gebeitst hout. Een aantal doeken wordt vergezeld door plateaus van witte tegeltjes. Een beetje vergezocht in combinatie met de rest van de getoonde werken, maar het komt wel ergens vandaan.

Terburg combineert herinneringen aan landschappen en de locaties van waaruit ze die heeft gezien op deze manier met elkaar. Daarbij bestaan de tegels natuurlijk weer uit gebakken aarde, op een geordende manier gerangschikt. Vergelijkbaar met ons Nederlandse landschap dat wel uit natuurlijke elementen bestaat, maar in een keurslijf van dijken en polders is gevat. Wij Nederlanders leven letterlijk in een zelf gecreëerde ruimte en in het werk van Terburg komt dat element tot uiting.

Het gegeven van de turfgravingen bij Heerenveen sluit hier goed bij aan. Het turfsteken in deze contreien heeft diepe en onnatuurlijke sporen achtergelaten in het landschap. Het gebied dat voorheen van weinig waarde was en waar weinig mensen

Schil lerij van Aimée Terburg op de expositie *Gouden Bruin*. Foto: Frans Andringa

Er gaat iets warmes en geborgens uit van het bruin door Aimée Terburg

woonden kreeg door de behoefte en handel in turf een compleet ander aanzien. De turf betekende voor veel mensen een broodwinning, het bruine goud. Het betekende het ontstaan van een leefgemeenschap maar het betekende ook zwaar werk en gevaar door het ontworpen van een ecologisch systeem.

Een verdienste van Terburg is dat zij een verbinding weet te leggen tussen dat verleden en het hier en nu. Het veranderen van natuurlijke leef-

omgevingen ten dienste van de mens is tot het absurde aan toe aan de orde van de dag. Zo zelfs dat leefgemeenschappen er weer door worden bedreigd, in plaats van dat ze eruit ontstaan. Het Museum Willem van Haren kan deze actualiteit die ook dankzij de Kunstruimte naar voren wordt gebracht heel goed gebruiken.

Museum Willem van Haren in Heerenveen, tot en met 11 december